

на победителъ и творецъ, това бѣше твоето царствено достоинство, пренесено въ душата ми и възкрѣсваше тамъ всрѣдъ химни; а презъ точнитѣ и чисти хармонии на твоя животъ азъ усѣщахъ въ себе си зараждането на една нова повеля и вихритѣ на единъ новъ свѣтъ, съчетанъ отъ съвършенства, жажда и радостъ. Това бѣше сътворяването на твоето чудо въ миражитѣ за щастие въ душата ми и сякашъ пречистенъ отъ мистериитѣ на едно ново и страшно таинство, азъ чувствувахъ презъ вѣчността на твоя животъ лѣха и безкрая на Непостижимото.

И сега ти пакъ израствашъ предъ менъ въ лжчезария и слава, спокоенъ и божественъ, въ могущия си силуетъ на апокалиптическо сщество. Въ тъмнитѣ ти мишици почиватъ буритѣ и свѣтлинитѣ на бждащето, а въ желѣзната ти глава на гений се криятъ мълниитѣ на вѣчния животъ и огнениятъ кржговратъ на безкрайното пресъздаване... И презъ здрачетѣ на хаоса твоятъ огроменъ и неподвиженъ силуетъ се разгаря могъщо и бавно въ страшенъ и мистиченъ символъ на бранника на вѣковетѣ, поставенъ на вѣчна стража предъ тайната на Козмоса.